

ROMANIA
TRIBUNALUL BUCURESTI SECTIA A V- A CIVILĂ

Sentința civilă nr.261

Ședința publică de la data 02.03.2015

Tribunalul constituit din:

PRESEDINTE: BUȘCĂ AMELIA RALUCA
GREFIER: IONIȚĂ ALEXANDRA VICTORIA

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

- DIICOT

Pe rolul Tribunalului se află soluționarea cererii de chemare în judecată formulată de reclamantul Z. [redacted] V. [redacted] D. [redacted] în contradictoriu cu pârâtul **STATUL ROMÂN PRIN MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE**, având ca obiect „reparare prejudicii erori judiciare”.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 16.02.2015, fiind consemnate în încheierea de la acea dată care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când tribunalul având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data 02.03.2015, când a hotărât următoarele:

TRIBUNALUL,

Deliberând asupra cauzei civile de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată la data de 01.07.2014, pe rolul Tribunalului București Secția a V-a Civilă, sub nr. 22586/3/2014, reclamantul Z. [redacted] V. [redacted] D. [redacted] a chemat în judecată pârâtul, **STATUL ROMÂN PRIN MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE**, solicitând instanței ca, în baza probelor administrate, să dispună obligarea acestuia la:

1. plata sumei de 14.365 lei, cu titlu de daune materiale;
2. plata sumei de 2.000.000 lei cu titlu de daune morale;
3. calcularea, la vechimea în muncă stabilită potrivit legii, a timpului cât a fost privat de libertate.

În motivarea acțiunii, reclamatul a arătat că, în fapt, așa cum s-a reținut cu prilejul soluționării fondului cererii de revizuire (sent. pen. nr.372/PI din 25.10.2013 a Tribunalului Timiș, atașată la prezenta cerere), în perioada 2006-2008 a lucrat în Irlanda, ca muncitor în construcții, desfășurându-și activitatea în mod legal, fiind înregistrat la organele fiscale irlandeze, având cont în bancă și primindu-mi salariul și efectuând plăți curente în și din același cont, a trimis de două ori sume de bani surorii sale, Z. [redacted] R. [redacted], provenind din salariul pe care îl primeam pentru munca prestată legal de către acesta (450 euro la data de 15.06.2007 și 1700 euro la data de 17.11.2007). După întoarcerea sa în țară (vara anului 2008), la data de 21.09.2009, a trimis pe numele vecinului și prietenului din copilărie, G. [redacted] D. [redacted] V. [redacted], aflat la acea dată în Olanda, suma de 100 euro, pentru a-și plăti o noapte de cazare la hotel.

În cursul anului 2009, a fost reținut de organele judiciare și acuzat pe nedrept de deținere de instrumente în vederea falsificării instrumentelor de plată electronică și apartenență la un grup infracțional organizat, bazându-se în principal pe relația cu G. [redacted] V. [redacted] Daniel. În cursul urmăririi penale și al judecării nu s-au administrat probe din care să rezulte vinovăția sa, ci probele administrate au arătat contrariul. Cu toate acestea, a fost condamnat pe nedrept pentru acuzațiile aduse.

Condamnarea a survenit ca urmare a unei grave erori judiciare și prin interpretarea eronată a probelor existente în cauză. Așa-zisele „probe” existente în dosar, erau cele transferuri bancare, din care două din Irlanda în România pe numele surorii sale, Zăbrăuțanu Ramona, și unul din România în Olanda pe numele inculpatului G. [redacted] V. [redacted]; trei fotografii în care sunt surprins împreună cu inculpatul C. [redacted] V. [redacted], efectuate în fața blocului unde locuiau ambii, aceștia fiind vecini și cunoștințe din copilărie și o notă de supraveghere informativă în care se arată despre o întâlnire între reclamant și inculpatul Gărgăriță, întâlnire care are loc în fața blocului unde locuiau ambii.

O probă care a cântărit greu în faza inițială a fost procesul-verbal de redare a unor interceptări telefonice compromițătoare referitoare la săvârșirea unor infracțiuni informatice între inculpatul G. [redacted] și un așa-numit "Coco", despre care se credea că este reclamantul și pe baza căruia a fost și arestat preventiv. În faza urmăririi penale, s-a lămurit că în realitate numitul "Coco" era de fapt inculpatul G. [redacted] C. [redacted], cu care nu avea nicio legătură.

În data de 10.09.2009, i s-a adus la cunoștință calitatea de învinuit și inculpat, pentru săvârșirea infracțiunilor de aderare și sprijinire a unui grup infracțional organizat, deținerea de echipamente în vederea falsificării instrumentelor de plată electronice, efectuarea de operațiuni financiare în mod fraudulos și spălare de bani, prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr.39/2003, art. 25 din Legea nr. 365/2002, art. 24 alin. (1) din Legea nr. 365/2002, art. 23 din Legea nr. 656/2003, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C.pen. anterior și art. 33 lit. a) C.pen. anterior.

Prin Ordonanța de reținere din 10.09.2009 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Serviciul Teritorial Timișoara în dosarul nr. 42/D/P/2009, s-a dispus reținerea sa pentru 24 de ore, de la data de 09.09.2009, ora 15:00, până la data de 10.09.2009, ora 15:00. În data de 10.09.2009, Tribunalul Timiș, în dosarul nr.5466/30/2009 a emis mandatul de arestare preventivă nr.82/10.09.2009, prin care s-a dispus arestarea sa preventivă de la 10.09.2009 până la 08.10.2009, inclusiv. Măsura arestării preventive a fost prelungită, iar prin încheierea penală nr.144/CC/04.11.2009 din dosarul nr.6400/30/2009 al Tribunalului Timiș, s-a dispus în cursul urmăririi penale, înlocuirea măsurii arestării preventive cu măsura obligării de a nu părăsi țara, începând cu data de 04.11.2009. În data de 20.12.2010, prin încheierea de ședință în dosarul nr. 1302.5/30/2010, Tribunalul Timiș a constatat faptul că măsura obligării de a nu părăsi țara a încetat de drept.

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Serviciul Teritorial Timișoara nr. 42/D/P/2009 din data de 22.02.2010 înregistrat pe rolul Tribunalului Timiș la data de 24.02.2010, sub număr unic de dosar 1302.4/30/2010, au fost trimiși în judecată, în stare de arest preventiv, inculpații: [redacted]

[redacted] (arestat în lipsă). În stare de libertate au fost trimiși în judecată și inculpații [redacted].

Pentru a proceda astfel, Parchetul a reținut existența a două grupuri infracționale

organizate formate, primul din inculpații: Bondor Claudiu Cristian, Bondor Alin Sorin și Mihalache Paul cu rolul de inițiatori ai grupului infracțional organizat la care au aderat inculpații

cu rolul de inițiatori ai grupului la care au aderat inculpații G Valentin D., G C și Z V D, reclamantul.

Prima instanță a reținut în sarcina sa că:

"...fapta inculpatului Z V D care începând din anul 2008 s-a asociat alături de inculpatul G V D la grupul infracțional ajutând și sprijinind activitatea infracțională de deținere de echipamente cu scopul de a servi la falsificarea instrumentelor de plată electronică, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art. 8 din Leg.39/2003 și art.26 Cp rap. la art. 25 al.1 din Leg.365/2002 toate cu aplicarea art.33 lita Cp. (ICCJ, dec. nr. 294/31.01.2012, dosar nr. 1302.5/30/2010*, pag.27) Inculpatul Z V D a declarat că, dintre toți inculpații îl cunoaște doar pe G V, împreună cu care a copilărit și căruia i-a trimis din Irlanda 100 euro la solicitarea acestuia. A mai trimis bani surorii sale, Z R bani din Irlanda, întrucât a lucrat acolo doi ani de zile în perioada 2006-2008.

Inculpatul G V a afirmat că între el și inculpatul Z V D nu este decât o simplă relație de prietenie, acesta din urmă necunoscând cu ce se ocupă.

Prima instanță a apreciat că susținerile celor doi inculpați sunt subiective, încercându-se mascarea implicării infracționale a inculpatului Z V D, tocmai datorită vechimii și naturii relației de prietenie ce îi leagă pe cei doi inculpați.

Potrivit înscrisurilor de la dosar, rezultă că inculpatul Z V deținea un cont bancar deschis în Dublin-Irlanda, în perioada iulie 2007-decembrie 2009.

Implicarea infracțională a inculpatului Z V D sub forma asocierii este evidentă și ea rezultă atât din verificarea transferurilor bancare efectuate între el și inculpatul G V căruia îi trimite bani în timp ce acesta din urmă se afla în Olanda și nu în România pentru montarea dispozitivelor contrafăcute pe bancomate, cât și din expedierile unor sume mari de bani către numita Z R, bani rezultați din extrageri frauduloase de bani din bancomate prin folosirea de carduri clonate obținute de la inculpatul G V D.

A fost condamnat inculpatul 3 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de asociere la un grup infracțional organizat, la 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la deținere de echipamente în vederea falsificării de instrumente de plată electronică, pedepsele fiind contopite, inculpatul urmând să execute pedeapsa rezultantă de trei ani închisoare. S-a dispus față de acesta suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, Precum și suspendarea executării pedepsei accesorii a interzicerii unor drepturi pe durata suspendării pedepsei cu închisoarea sub supraveghere. S-a stabilit un termen de încercare de cinci ani socotit de la data rămânerii definitive a sentinței, iar pe durata termenul de încercare a fost obligat să se supună următoarelor măsuri de supraveghere: să se prezinte la serviciu de probațiune de pe lângă Tribunalul București, la datele stabilite de către acesta, să anunțe serviciul de probațiune, în prealabil orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește opt zile, Precum și întoarcerea, să comunice și să justifice serviciului de probațiune de pe lângă Tribunalul București schimbarea locului de muncă; să comunice Serviciului de Probațiune de pe lângă Tribunalul București informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

În baza art. 88 Cp., s-a dedus din pedeapsa aplicată acesteia arestul preventiv executat din 09.09.2009 la 04.11.2009.

În baza art. 169 C.p.p., raportat la art.109 al.4 C.p.p., s-a dispus restituirea către inculpat a bunurilor ridicate cu ocazia percheziției domiciliare și consemnate în procesul verbal de percheziție din data de 09.09.2009, precum și orice alte bunuri aparținând inculpatului, ridicate de la acesta și neconfiscate prin prezenta hotărâre."

Prin decizia penală nr.H8/A/20.07.2011, pronunțată de CURTEA DE APEL TIMIȘOARA în dosarul penal nr. 1302.5/30/2010* în baza art. 379 pct. 1 lit. b) C. proc. pen., s-a respins ca nefondat apelul declarat de mine împotriva sentinței penale nr. 84 din 17 februarie 2011, pronunțată de Tribunalul Timiș în dosarul nr. 1302.5/30/2010 din 04.08.2010.

În baza art. 379 pct. 2 lit. a) C. proc. pen., s-a admis apelul declarat de PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE - DIRECȚIA DE INVESTIGARE A INFRAȚIUNILOR DE CRIMINALITATE ORGANIZATĂ ȘI TERORISM - SERVICIUL TERITORIAL TIMIȘOARA împotriva aceleiași hotărâri.

S-a desființat în parte sentința penală apelată și, rejudecând cauza, s-a înlăturat suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei rezultante de 3 ani închisoare aplicată inculpatului Z _____ V _____ D _____ și suspendarea executării pedepsei accesorii.

Curtea de Apel Timișoara a arătat că "... prima instanță a procedat greșit suspendând sub supraveghere executarea pedepselor rezultante de câte 3 ani închisoare aplicate inculpaților Z _____ V _____ D _____ și D _____ V _____ Ș _____. Asocierea celor doi inculpați la câte un grup infracțional, ajutând și sprijinind activitatea infracțională de deținere de echipamente cu scopul de a servi la falsificarea instrumentelor de plată electronică (cazul inculpatului Z _____ V _____ D _____) sau desfășurând activități de montare a CIP-urilor la terminalele POS ale centrelor comerciale în vederea copierii conturilor cărților de credit (cazul inculpatului D _____ V _____ Ș _____), urmate de conduite procesuale necorespunzătoare (au negat săvârșirea faptelor, prin declarațiile date încercând să inducă în eroare organele judiciare și îngreunând aflarea adevărului în cauză - f 43, 80 voi. I dosar urmărire penală), sunt împrejurări care îndreptățesc instanța de apel să considere că scopul pedepselor poate fi atins doar prin executarea acestora potrivit naturii lor, în detenție" (ICCJ, dec. nr. 294/31.01.2012, dosar nr. 1302.5/30/2010*, pag.101).

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs, invocând incidența cazului de casare prevăzut de art. 3859 pct.18 C.pr.pen anterior și a solicitat în principal achitarea conform art. 10 lit. a C.pr.pen întrucât fapta nu există, percheziția domiciliară și informatică dovedind că nu a avut nicio contribuție, iar în subsidiar a solicitat aplicarea art. 3859 pct.14 C.pr.pen și reindividualizarea pedepselor aplicate cu menținerea hotărârii fondului.

Înalta Curte de Casație și Justiție a respins, ca nefondat, recursul. Ca urmare a acestei soluții, a fost încarcerat pentru executarea pedepsei, fiind eliberat la data de 19.08.2013.

După încarcerare, prin cererea introdusă și înregistrată la Parchetul de pe lângă ÎCCJ-DIICOT Timișoara la data de 19.04.2012, a solicitat revizuirea sentinței penale nr.84/PI/17.02.2011 a Tribunalului Timiș.

După efectuarea actelor de cercetare prealabilă, prin adresa nr.55/III/6/2012 a DIICOT Timișoara din data de 19.04.2012, cererea de revizuire, împreună cu referatul organelor de urmărire penală cu propunerea de respingere a cererii de revizuire, ca inadmisibilă, a fost înaintată Tribunalului Timiș spre soluționare, cauza fiind înregistrată la această instanță sub nr.4023/30/2012 la data de 23.05.2012.

Prin sent. pen. nr.237/CC din 11 iulie 2012, Tribunalul Timiș a respins cererea sa de revizuire ca inadmisibilă, în baza art.403 alin.3 C.pr.pen., pentru faptul că motivele invocate de către mine în sprijinul cererii formulate nu pot fi încadrate în niciunul din cazurile de revizuire reglementate de legiuitor.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel, calea de atac formând obiectul dosarului nr.4023/30/2012 al Curții de Apel Timișoara. Prin decizia penală nr. 176/A/26.09.2012 a Curții de Apel Timișoara, apelul declarat în cauză a fost respins ca nefondat, sentința Tribunalului Timiș fiind menținută.

Împotriva deciziei Curții de Apel Timișoara a declarat recurs, care a fost admis prin decizia penală nr.853/12.03.2013 a înaltei Curți de Casație și Justiție. Instanța supremă a casat ambele hotărâri pronunțate anterior în cauză, a admis în principiu cererea de revizuire și a dispus rejudecarea cauzei, pe fond, de către Tribunalul Timiș:

"în cererea de revizuire formulată, revizuentul condamnat a solicitat administrarea probei cu martori, nominalizând patru persoane care au cunoscut proveniența sumelor transferate de către acesta din Irlanda în România și din România în Olanda, și acte în circumstanțiere prin care să își demonstreze nevinovăția, în raport de faptele reținute în sarcina sa prin hotărârea de condamnare pronunțată în cauză.

Înalta Curte constată că faptele invocate de revizuent și probele propuse a fi administrate în dovedirea acestora, astfel cum au fost menționate în cererea de revizuire, sunt de natură a influența stabilirea situației de fapt și a vinovăției condamnatului, în sensul că pe baza acestora se poate ajunge la o soluție de achitare.

În procedura prealabilă a admisibilității în principiu, instanța trebuie să verifice dacă faptele ce urmează a fi dovedite precum și probele administrate sunt un element de noutate în economia dosarului și sunt apte a modifica radical soluția pronunțată.

Eventuala neglijență a părților, instanței de judecată sau parchetului în administrarea probatoriului, nu este de natură a înlătura de plano, posibilitatea condamnatului de a formula cerere de revizuire, în condițiile în care sunt îndeplinite cerințele prevăzute de art. 394 alin. (1) Ut. a) Cod procedură penală, cu atât mai mult cu cât probele invocate sunt noi și tind la pronunțarea unei soluții de achitare, dacă coroborate cu restul materialului probator demonstrează netemeinicia acuzațiilor formulate.

Față de împrejurările ce se doresc a fi dovedite prin probele propuse, înalta Curte constată că cererea de revizuire este admisibilă în principiu, susținerea instanței de fond și a instanței de prim control judiciar în sensul că probele existau la data judecării cauzei și ar fi putut fi propuse la acea dată, nu poate fi primită din considerentele expuse mai sus."

Cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Timiș la data de 15.05.2013 sub nr. de dosar 4023/30/2012*.

În cursul procedurii revizuirii, la termenul din 19.08.2013, în condițiile prevăzute de art. 404 C.pr.pen. anterior, instanța a dispus suspendarea executării pedepsei care mi-a fost aplicată până la soluționarea definitivă a cererii de revizuire.

Prin sent. pen. nr.372/PI din 25.10.2013 a Tribunalului Timiș s-a soluționat pe fond cererea de revizuire, instanța hotărând, "în baza art.406 alin.1 C.pr.pen. anulează s.p.nr.84/PI/17.02.2011 a Tribunalului Timiș, rămasă definitivă prin d.p.nr.294/R/31/01/2012 a înaltei Curți de Casație și Justiție, în ceea ce îl privește pe inculpatul Z _____ V _____ D _____, și rejudecând, a dispus: în baza art II pct.2 lit.a C.proc.pen. raportat la art. 10 lit.d C.pr.pen., achită pe inculpatul Z _____ V _____ D _____ pentru săvârșirea infracțiunii de asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni prevăzută de art.8 din Legea nr.39/2003 raportat la art.323 C.pen; în baza art I l pct.2 lit.a C.proc.pen. raportat la art. 10 litd C.pr.pen. achită același inculpat pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la deținerea de echipamente în vederea falsificării instrumentelor de plată electronică prevăzută în art.26 C.pen. raportat la art.25 alin.1 din Legea nr. 365/2002."

Împotriva acestei soluții, Parchetul a declarat apel, care a fost respins prin decizia penală nr.23/29.01.2014 a Curții de Apel Timișoara în dosarul nr. 4023/30/2012*.

Așadar, în prezent, hotărârea de achitare este definitivă.

Din art. 538 C.pr.pen, rezultă că este necesară îndeplinirea a trei condiții: condamnarea definitivă, indiferent dacă pedeapsa a fost aplicată sau a fost sau nu pusă în executare, rejudecarea cauzei după anularea sau desființarea hotărârii de condamnare pentru un fapt nou sau recent descoperit și, în urma rejudecării cauzei, să se pronunțe o hotărâre definitivă de achitare.

Prin sentința penală nr. 84/PI/17.02.2011 a Tribunalului Timiș, menținută și modificată prin decizia penală nr.H8/A/20.07.2011 pronunțată de CURTEA DE APEL

TIMIȘOARA, menținută ia rândul ei prin dec. nr. 294/31.01.2012 a înaltei Curți de Casație și Justiție, în dosarul nr. 1302.5/30/2010*, a fost condamnat la 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de asociere la un grup infracțional organizat, prevăzută de art.8 din Legea nr.39/2003, cu referire la art.323 C.pen. și la 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la deținere de echipamente în vederea falsificării de instrumente de plată electronică, prevăzută de art.26 C.pen., raportat la art.25 alin.1 din Legea nr. 365/2002, în baza art.33 lit. a) C. Pen. dispunându-se executarea pedepsei de 3 ani închisoare. Hotărârea a devenit definitivă la data de 31.01.2012, și a fost pusă în executare.

În procedura de revizuire, prin Decizia penală nr.853/12.03.2013 a înaltei Curți de Casație și Justiție, instanța supremă a casat ambele hotărâri pronunțate anterior în cauză, a admis în principiu cererea de revizuire și a dispus rejudecarea cauzei, pe fond, de către Tribunalul Timiș. înalta Curte a constatat că faptele invocate și probele propus a fi administrate în dovedirea acestora, astfel cum au fost menționate în cererea de revizuire, sunt de natură a influența stabilirea situației de fapt și a vinovăției sale, cu atât mai mult cu cât probele invocate sunt noi și tind la pronunțarea unei soluții de achitare.

În urma admisibilității în principiu, cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Timiș la data de 15.05.2013 sub nr. de dosar 4023/30/2012*.

Prin sent. pen. nr.372/PI din 25.10.2013 a Tribunalului Timiș s-a soluționat pe fond cererea de revizuire, instanța pronunțând o soluție de achitare, menținută prin decizia penală nr.23/29.01.2014 a Curții de Apel Timișoara în dosarul nr. 4023/30/2012*.

Ca urmare a intrării în vigoare a noului cod de procedură penală, la data de 01.02.2014, potrivit dispozițiilor tranzitorii prevăzute de către art.11 din Legea nr.255/2013, decizia penală nr.23/29.01.2014 a Curții de Apel Timișoara a devenit definitivă la data de 01.02.2014:

"(1) Deciziile pronunțate în apel înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală cu privire la care termenul de declarare a căii ordinare de atac prevăzute de legea anterioară nu expirase la data intrării în vigoare a legii noi sunt supuse recursului în casație.

(4) Soluționarea recursului în casație este supusă dispozițiilor Codului de procedură penală.

(5) Deciziile prevăzute la alin.(1) devin definitive la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală."

Or, decizia Curții de Apel Timișoara a fost dată la data de 29.01.2014, înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală (01.02.2014), iar la acea dată termenul de declarare a căii ordinare de atac a recursului (potrivit Codului de procedură penală anterior, art. 385 ind.3) nu expirase încă. În aceste condiții, potrivit alin. (5) al art. 11 din Legea nr. 255/2013, decizia Curții de Apel Timișoara a devenit definitivă la data de 01.02.2014.

Potrivit alin. (1) al art.11 din Legea nr.255/2013, această decizie definitivă este teoretic supusă recursului în casație, potrivit Codului de procedură penală (cale extraordinară de atac, prevăzută în Titlul III, Capitolul II, Secțiunea a II-a).

Analizând prevederile art. 434 alin. (2) lit. a) și alin. (3) C.pr.pen., această posibilitate teoretică oferită de art. 11 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 nu se aplică în cazul meu, recursul în casație fiind inadmisibil.

Într-adevăr, potrivit art. 434 alin. (2) lit. a) C.pr.pen., nu pot fi atacate cu recurs în casație hotărârile pronunțate după rejudecarea cauzei ca urmare a admiterii cererii de revizuire. De asemenea, potrivit alin. [3] al aceluiași articol, recursul în casație exercitat de procuror împotriva hotărârilor prin care s-a dispus achitarea inculpatului nu poate avea ca scop obținerea condamnării acestuia de către instanța de recurs în casație. Întrucât prin Decizia penală nr.853/12.03.2013 a înaltei Curți de Casație și Justiție, s-a admis în principiu cererea de revizuire și s-a dispus rejudecarea cauzei, pe fond, hotărârea instanței de fond în această cauză nu face parte din hotărârile care pot fi atacate cu recurs în casație, această cale de atac fiind inadmisibilă. Chiar dacă ar fi admisibilă, având în vedere că prin hotărârea

instanței s-a dispus achitarea sa, recursul în casație al Parchetului nu ar putea avea ca scop obținerea condamnării sale.

De altfel, constatând inutilitatea efortului, până la această dată Parchetul nu a declarat recurs în casație împotriva deciziei penale nr.23/29.01.2014 a Curții de Apel Timișoara, prin care s-a menținut soluția de achitare dispusă prin sent. pen. nr.372/PI din 25.10.2013 a Tribunalului Timiș.

Referitor la stabilirea felului și întinderii reparației, reclamantul s-a referit la durata privării de libertate, la consecințele produse asupra persoanei și familiei sale, la felul și întinderea reparației, având în vedere situația sa și natura daunelor produse.

În ceea ce privește măsurile preventive, împotriva sa s-a dispus reținerea și arestarea preventivă în cursul urmăririi penale pentru o perioadă de 57 zile, începând cu data de 09.09.2002009 până la 04.11.2009.

Între 05.11.2009 și 20.12.2010, a fost supus obligației de a nu părăsi țara, ca măsură preventivă neprivativă de libertate.

Procesul penal a durat, în ceea ce îl privește, 2 ani și 5 luni (până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare). A fost încarcerat la data de 01.02.2012 și a fost pus în libertate la data de 19.08.013 (când s-a suspendat executarea pedepsei aplicate), petrecând în executarea pedepsei o perioadă de 1 an, 6 luni și 19 zile.

Procesul a fost redeschis ca urmare a procedurii de revizuire și a durat până la data de 29.01.2014.

În concluzie, procedurile judiciare, au durat 4 ani și 5 luni, din care: 13 luni a fost supus măsurii preventive a obligării de a nu părăsi țara; 57 zile a fost arestat preventiv; 1 an, 6 luni și 19 zile a fost în executarea pedepsei.

Înainte de arestarea sa preventivă, a avut un loc de muncă din care își asiguram existența zilnică, ca șofer la S.C. MICROS GRUP EXPRES S.R.L., având un salariu de bază de 720 lei/lună. Ca urmare a procedurilor judiciare în care a fost implicat, situația sa la locul de muncă s-a deteriorat, salariul reducându-se succesiv la 360 lei (la data de 01.03.2010), respectiv la 201 lei (la data de 01.06.2011), pentru ca, în urma încarcerării și al imposibilității de prezentare la locul de muncă, acesta să înceteze la data de 19.03.2012.

În perioada respectivă a avut o prietenă stabilă, cu care avea o relație de cuplu, relație care s-a destrămat în urma procedurilor judiciare la care a fost supus.

De asemenea, avea relații de familie strânse cu mama și familia surorii sale (care de altfel m-au sprijinit necondiționat, moral și material, pe toată perioada procesului penal, a încarcerării și a procedurii revizuirii, până la punerea sa în libertate).

Experiența din arestul preventiv și perioada de detenție și-au pus în mod negativ amprenta asupra personalității sale. Condițiile de detenție (care sunt notorii), persoanele din anturajul meu în această perioadă și situația sa personală (om nevinovat care se regăsește dintr-o dată într-un mediu ostil, înconjurat de persoane de o moralitate îndoielnică) au dus la degradarea stării sale de sănătate, din punct de vedere fizic și psihic. A avut probleme gastro-intestinale în penitenciar, fiind suspect de diabet, a fost internat în spitalul penitenciar, iar după eliberarea sa, a făcut investigații medicale pentru stabilirea stării sale de sănătate. Din fericire, urmările asupra stării sale fizice nu au fost permanente, astfel că starea sa de sănătate s-a îmbunătățit considerabil după eliberarea din detenție. Din punct de vedere psihic, însă, pe parcursul procesului penal a fost supus unei permanente stări de tensiune, precum și oprobiului public, atât la nivelul relațiilor de muncă, cât și la nivelul întregii societăți, mi-a fost știrbită onoarea și demnitatea personală și profesională, fiindu-mi încălcate drepturile și libertățile fundamentale prevăzute de Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Ca o consecință a măsurilor preventive dispuse nu și-a putut exercita dreptul de vot la alegerile din datele de 22.11.2009, 06.12.2009 și 09.12.2012.

Perioada petrecută în stare de deținere a determinat dezvoltarea unei puternici neîncrederi în forțele proprii, slăbirea autonomiei valorice și comportamentale în ceea ce privește stabilirea principiilor de viață, renunțarea la propriile convingeri atunci când anturajul

nu este de acord cu ele, apariția nevoii de încurajare permanentă pe parcursul acțiunilor sale.

Ca urmare a expertizei psihologice efectuate după eliberarea din penitenciar, s-a stabilit prin raportul întocmit faptul că are probleme psihoemoționale manifestate prin stări accentuate de anxietate provocate de stresul post-traumatic, o tensiune psiho-emoțională permanentă, consecințe negative pe plan fizic, psihic, afectiv, fiind necesar un program terapeutic (psihoterapie cognitiv-comportamentală) pentru o funcționare psihică sănătoasă.

În ceea ce privește efectele detenției sale asupra propriei familii, sora sa, Z R, de care este foarte apropiat și care m-a sprijinit moral și financiar în toată această perioadă, a avut probleme la locul de muncă din pricina lipsei de concentrare, cauzată de șocul emoțional, stare de teamă cauzată de riscul pierderii sarcinii pe motiv de stres, trauma cauzată de imposibilitatea sa de a participa la botezul fiicei surorii sale (nepoata), primul copil născut în familie, de care este foarte atașat. În ceea ce o privește pe mama sa, aceasta a intrat într-o stare depresivă cauzată de șocul suferit în urma arestării reclamantului, simțindu-se depășită de situație și total neputincioasă în a-și ajuta băiatul. De asemenea din lipsa informării corecte sau poate din lipsa conștientizării suferinței trăite de familia, cei din jur au privit cu suspiciune. Membrii familiei noastre au fost marginalizați pe considerentul arestării sale pentru infracțiuni de furt, iar în contextul mediatizării acțiunii DIICOT, eu eram considerat un infractor periculos în cartier.

Problemele familiei cauzate de arestarea sa s-au reflectat și pe plan financiar. Desele deplasări la Timișoara și ale avocaților (numai pentru o mică parte din acestea a reușit să găsească acte justificative), costurile foarte mari cu deplasările în raport cu veniturile sale și ale familiei, lipsa resurselor financiare pentru plata avocaților și asigurarea transportului la Timișoara pentru aceștia, cât și pentru reclamant sau sora acestuia (când a fost citată în calitate de martor în procesul de revizuire), au condus în mod direct la contractarea unor credite de la bancă pentru acoperirea acestor cheltuieli, sporind în mod nejustificat suferințele și greutățile familiei sale.

Având în vedere situația sa și natura daunelor produse, consideră că reparația trebuie să conste în plata unor sume de bani și, având în vedere că la data începerii procesului penal (și ulterior la data încarcerării) era angajat cu carte de muncă, trebuie să i se calculeze, la vechimea în muncă, și timpul cât a fost privat de libertate.

În aprecierea cuantumului daunelor morale, literatura și practica de specialitate au în vedere importanța valorilor lezate, dar și persoana care suferă vătămarea. Valoarea, așa cum este ea analizată în doctrină, are nu numai un conținut obiectiv, fiind expresia unor cerințe sau necesități umane, ci și un conținut subiectiv, constând în prețuirea dată de către subiect acestei valori.

În consecință, prejudiciul va fi cu atât mai important cu cât valoarea lezată este mai importantă pentru partea vătămată.

Producerea prejudiciului personal nepatrimonial și raportul de cauzalitate trebuie deduse de instanță din natura faptei ilicite reținute și ansamblul împrejurărilor producerii acesteia; aprecierea judecătorului privind evaluarea daunelor morale este subiectivă, fiind necesar însă să fie avute în vedere criteriile obiective la fixarea despăgubirii pentru repararea prejudiciului.

Criteriile ce constituie fundamentul cererii de chemare în judecată trebuie să aibă în vedere consecințele produse asupra persoanei ori asupra familiei reclamantului pe tot parcursul desfășurării procesului penal, elemente de care instanța trebuie să țină seama, cu respectarea principiului proporționalității daunei cu despăgubirea acordată floc. SECȚIA I CIVILĂ. Decizie nr. 457/27.01.2012. Dosar nr. 23540/3/2009. ICCI. SECȚIA I CIVILĂ. Decizia nr. 1273/08.03.2013. Dosar nr. 11466/3/2011. ICCI. SECȚIA I CIVILĂ. Decizia nr. 854/20.02.2013. Dosar nr. 20449/3/2009).

Pentru stabilirea despăgubirilor echivalente daunelor morale, instanța trebuie să aprecieze consecințele negative suferite de reclamant pe plan fizic și psihic, importanța și gradul de atingere a valorilor morale lezate, intensitatea percepției consecințelor vătămării,

gradul de afectare a situației profesionale și sociale a persoanei păgubite (ICCJ. SECȚIA I CIVILĂ. Decizia nr. 2666/06.04.2012. Dosar nr. 11771/2/2010).

Chiar dacă o cuantificare exactă a prejudiciului moral suferit este imposibilă, apreciez că despăgubirile ce se acordă trebuie să fie proporționale cu prejudiciul ce se impune a fi reparat, prin raportare la datele concrete ale cauzei, la permanenta stare de tensiune la care a fost supus pe toată durata procesului penal (4 ani și 5 luni), la oprobiul public, atât la nivelul colegilor de muncă, cât și la nivelul întregii societăți, la știrbirea onoarei și demnității personale și profesionale, la efectele negative pe care starea de arest preventiv și cea de detenție, de 1 an și 8 luni, mi le-a produs pe plan psihic, la suferințele familiei sale în această perioadă. Pentru aceste considerente, apreciază că suma de 2.000.000 lei reprezintă o reparație echitabilă pentru acoperirea prejudiciului moral suferit.

Referitor la daunele materiale, solicită suma de 14.365 lei, compusă din: 3618 lei reprezentând contravaloarea salariilor neachitate în perioada martie 2012-august 2013, 1250 lei reprezentând onorariu avocat în dosarul nr. 1302.5/30/2010, în care a fost condamnat la 3 ani de închisoare cu executare, 1679 lei reprezentând cheltuieli de transport în vederea prezentării la termene în dosarul nr. 1302.5/30/2010, 2600 lei reprezentând onorariu avocat în dosarele nr. 4023/30/2012 și 4023/30/2012*, în care a fost achitat în urma admiterii cererii de revizuire, 5575 reprezentând cheltuieli de transport și cazare în vederea prezentării la termene ale sale și ale avocatului meu în dosarele nr. 4023/30/2012 și 4023/30/2012*, 100 lei reprezentând contravaloarea prestării serviciilor psihologice pentru întocmirea raportului de expertiză psihologică, 83 lei reprezentând contravaloarea investigațiilor medicale efectuate imediat după ieșirea din penitenciar, în vederea evaluării stării de sănătate.

În susținerea, cererii a solicitat ca instanța să încuviințeze proba cu înscrisuri (anexate la prezenta cerere) și proba testimonială.

Prin întâmpinarea depusă la dosar pârâtul Statul Român, prin Ministerul Finanțelor Publice, a invocat excepția lipsei de interes fata de capătul de cerere nr. 3, pentru următoarele motive:

În conformitate cu dispozițiile art. 540 alin. 4 din nou cod de procedură penală, în eventualitatea admiterii acțiunii sale, reclamantului urmează să i se calculeze, la vechimea în muncă, și perioada de timp pentru care a fost privat de libertate, fără a fi nevoie de o dispoziție a instanței de judecată în acest sens.

2, Pe fondul cauzei, a solicitat respingerea acțiunii formulată de reclamant ca neîntemeiată, având în vedere următoarele considerente :

a) Potrivit art. 538 N.C.P.P., persoana care a fost condamnată definitiv are dreptul la repararea de către Statul Român a pagubei suferite, dacă în urma rejudecării cauzei s-a pronunțat o hotărâre definitivă de achitare.

De asemenea, conform prevederilor art. 539 N.C.P.P., are dreptul la repararea pagubei și persoana care, în cursul procesului penal, a fost privată nelegal de libertate.

Conform alineatului (2) al art. 539 N.C.P.P., privarea nelegală de libertate în mod nelegal trebuie stabilită, după caz, prin ordonanță a procurorului, prin încheierea definitivă a judecătorului de drepturi și libertăți sau a judecătorului de camera preliminară, precum și prin încheierea definitivă sau hotărârea definitivă a instanței de judecată investită cu judecarea cauzei.

Potrivit ultimului alineat al aceluiași articol, are drept la repararea pagubei suferite și persoana care a fost privată de libertate după ce a intervenit prescripția, amnistia sau dezincriminarea faptei.

Consideră că situația de fapt nu se circumscrie prevederilor art. 538 și urm. din noul cod de procedură penală pentru a fi justificată în speță, acordarea de măsuri reparatorii din partea Statului Român.

Astfel, articolul 5 alin 1 lit. c) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, permite statelor să dispună privarea de libertate a unei persoane suspecte de comiterea unei infracțiuni în cadrul unei proceduri penale. O astfel de privare de libertate este justificată de

necesitatea prezentării suspectului în fața unei instanțe care să decidă asupra fondului acuzației penale îndreptate împotriva sa.

Aceasta nu înseamnă că orice arestare preventivă trebuie să conducă cu necesitate la un proces penal pe fond îndreptat contra celui arestat pentru a fi compatibilă cu prevederile art. 5 din Convenție.

Mai mult decât atât, au învederat instanței faptul că pe de o parte, raportat la natura faptei și complexitatea cauzei, durata detenției nu poate fi apreciată excesivă, dar și faptul că inculpatului i s-a asigurat efectiv un proces echitabil, bucurându-se de toate garanțiile pe care legea i le-a recunoscut în calitate de inculpat, dar și în acord cu art.5 pct.3-4 și art.6 CEDO, iar pe de altă parte, când pentru măsura arestării nu au mai subzitat motive, s-a dispus de îndată punerea în libertate a inculpatului.

3. Cu privire la daunele materiale solicitate, apreciază ca reclamantul nu poate solicita plata sumei de bani reprezentând contravaloarea salariilor neachitate în perioada martie 2012 - august 2013, deoarece pretențiile reclamantului se bazează, în mod exclusiv, pe presupuneri cu privire la evenimente viitoare și incerte. Faptul că acesta ar fi urmat să beneficieze, pe perioada susmenționată, de același salariu pe care îl avea anterior, este în întregime nedovedit, în cauza nefiind administrate mijloace de probă care să susțină aceste afirmații.

4. a solicitat să cenzureze instanța quantumul daunelor morale solicitate, pretențiile reclamantului - 2.000.000 lei - fiind cu totul exagerate.

Astfel, apreciază că daunele morale sunt destinate să confere reclamantului satisfacție echitabilă, dar nu pot fi stabilite într-un quantum exagerat, nejustificat de circumstanțele speței, să-i confere un folos material necuvenit.

Totodată, au arătat că în mod unanim a fost apreciat atât de către instanțele naționale cât și de către jurisprudența CEDO că o posibilă reparație cu titlu de daune morale nu ar putea avea decât un rol de a diminua un prejudiciu psihic, și nu de a-l acoperi în întregime, precum și faptul că, în speța de față, nu sunt aplicabile criteriile pe care le regăsim la art. 505 Cod proc penală, pentru stabilirea felului și întinderii reparației: „durata privării de libertate sau a restrângerii de libertate suportate, precum și de consecințele produse asupra persoanei ori familiei celui privat de libertate sau a cărui libertate a fost restrânsă.”

În lipsa acestora, regăsim la nivelul înaltei Curți de Casație și Justiție repere de apreciere a prejudiciului moral:

a) „la evaluarea întinderii despăgubirii pentru prejudiciul moral suferit prin arestarea nelegală, instanța - statuând în echitate - a avut în vedere, în principal, criterii referitoare la: suferințele fizice și psihice, expunerea la disprețul public, atingerea gravă adusă onoarei și demnității persoanei, afectarea gravă adusă onoarei și demnității persoanei, afectarea gravă a prestigiului profesional al reclamantului, precum și a personalității sale morale” (Decizia nr.4286/2004);

b) „Datorită naturii lor nepatrimoniale, o evaluare exactă, în bani a daunelor morale nu este posibilă, întinderea despăgubirilor realizându-se prin apreciere, raportat la elementele de fapt.

Astfel, nu poate fi susținută ideea unui prejudiciu efectiv și a beneficiului nerealizat în cazul daunelor morale, unde prejudiciul se localizează la nivelul valorilor personalității umane al suferințelor fizice și psihice.

Daunele morale sunt destinate să confere reclamantului o satisfacție echitabilă dar nu pot fi stabilite într-un quantum exagerat, nejustificat de circumstanțele speței, să-i confere un folos material necuvenit, fără justificare causală în eroarea penală și consecințele acesteia” (Decizia nr.301/2007 a Curții de Apel Craiova);

Pe de altă parte, în practica Curții Europene se recunoaște statelor (inclusiv legiuitorului național) o marjă de apreciere în ceea ce privește anumite limitări, fără a aduce atingere drepturile persoanei care reclamă o anumită conduită din partea statului.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția civilă, prin Decizia civilă nr.

3812/05.12.2000, s-a pronunțat în sensul că: "...pentru ca instanța să poată aplica aceste criterii apare însă necesar ca cel ce pretinde daunele să producă un minim de argumente și indicii din care să rezulte în ce măsură drepturile personale nepatrimoniale, ocrotite prin Constituție, i-au fost afectate prin arestarea ilegală și, pe cale de consecință, să se poată proceda la o evaluare a despăgubirilor ce urmează să compenseze prejudiciul."

Decizia civilă nr. 1095/1994 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția Civilă, potrivit căreia: "principiul reparării prejudiciului împiedică, însă, acordarea unor sume mai mari, nejustificate în raport de întinderea prejudiciului real suferit, instituția răspunderii civile delictuale neputându-se transforma într-un izvor de îmbogățire fără just temei a celor ce se prind prejudiciați."

Nu în ultimul rând, referitor la daunele morale în general, sub aspectul cuantumului, statuând în echitate, astfel cum este prevăzut acest principiu prin art. 41 din Convenție, Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin jurisprudența sa constantă, în raport de circumstanțele cauzei, a adoptat o poziție moderată prin acordarea unor sume rezonabile, cu titlu de reparație morală. Astfel, cu titlu de exemplu, invocăm cauza Țară Lungă, prin care s-a stabilit cu titlu de reparație morală suma de 1.000 euro, cauza Temesan în care CEDO a acordat suma de 1.600 euro cu titlu de reparație morală pentru încălcarea art. 5 alin 1 din Convenție, cauza Oancea, prin care suma de 1.000 a fost acordată cu titlu de reparație morală.

Tot astfel, în cauza Konolos (hotărârea din 07.02.2008), în care Curtea a constatat violarea art. 5 par.1 prin arestarea nelegală a acordat 3000 euro pentru „prejudiciul moral incontestabil” suferit de reclamant.

În alte hotărâri din anul 2008, privind încălcarea art.1 par.1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, art.6 par.1 din Convenție, Curtea a manifestat aceeași moderație, acordând sume cuprinse între 1000-5000 euro pentru prejudiciul moral (cauza Tară Lungă-hotărârea din 08.07.2008, cauza Oancea- hotărârea din 29.07.2008, cauza Dekany-hotărârea din 01.04.2008.

Prin răspunsul la întâmpinare formulat, reclamantul Z. Vi

D. , a arătat că:

1. Cu privire la pct. 1, excepția lipsei de interes față de capătul de cerere nr.3, calcularea, la vechimea în muncă stabilită potrivit legii., a timpului cât a fost privat de libertate, facem următoarele precizări:

Afirmația pârâtului cum că, în eventualitatea admiterii acțiunii sale, reclamantului urmează să i se calculeze la vechimea în muncă și perioada de timp pentru care a fost privat de libertate, fără a fi nevoie de o dispoziție a instanței de judecată în acest sens, este inexactă.

Prevederile codului de procedură penală nu sunt executorii prin simpla mențiune în acesta a unor drepturi și obligații, ci în virtutea unor hotărâri ale instanțelor de judecată. Ministerul Finanțelor Publice nu se opune aplicării acestor dispoziții, în eventualitatea admiterii acțiunii, dar consideră în același timp necesară prevederea expresă de către instanță în hotărârea pe care o va da în cauză a acestui drept al nostru, pentru a putea fi valorificat.

2. Cu privire la pct. 2 din întâmpinarea Ministerului Finanțelor Publice:

Ministerul Finanțelor Publice face o confuzie cu privire la temeiul legat pe care ne bazăm acțiunea. Temeiul legal invocat în cererea de chemare în judecată este art. 538 C.pr.pen., iar nu art. 539 C.pr.pen. Faptul că analizează, în stabilirea felului și întinderii reparației, alături de perioada petrecută efectiv în detenție, ca urmare a hotărârii de condamnare, și perioada petrecută în arest preventiv, precum și durata măsurii obligării de a nu părăsi țara impusă împotriva noastră, ca și durata procesului penal în integralitate sunt aspecte care particularizează suferința psihică ca urmare a acțiunii organelor judiciare, aspecte care trebuie analizate în ansamblu în cadrul îndeplinirii condițiilor prevăzute în art. 538 C.pen. (care condiționează dreptul la repararea pagubei de o hotărâre de condamnare definitivă urmată de o hotărâre definitivă de achitare urmare a căilor extraordinare de atac - revizuire). Acestea sunt singurele condiții necesare pentru repararea pagubei pricinuite, celelalte aspecte (legate de măsurile preventive, durata procesului penal, durata perioadei de

detenție ca urmare a hotărârii de condamnare) sunt aspecte particulare care contribuie la determinarea felului și întinderii reparației. Pe cale de consecință, temeiul juridic fiind art. 538, iar nu art. 539 C.pr.pen., durata arestului preventiv invocată pentru stabilirea întinderii prejudiciului moral suferit nu trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute la art. 539, ci pe cele de la art. 538 C.pr.pen.

Referitor la critica formulată de Ministerul Finanțelor Publice, privind neîndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 538 C.pen., nu se poate combate această critică, în lipsa motivării acesteia. A arătat în cererea de chemare în judecată, cu acte, date și cifre, îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 538 C.pr.pen., așa încât, în lipsa unor critici concrete ale MFP, nu realizăm, de unde a tras pârâțul concluzia că nu ar fi îndeplinite condițiile prevăzute în articolul sus menționat.

3. Cu privire la daunele materiale solicitate, Ministerul Finanțelor Publice consideră că un contract, de muncă valabil la data arestării este generator, urmare a rezilierii acestuia ca urmare a condamnării și încarcerării reclamantului, ca "evenimente viitoare și incerte". Din punctul acestuia de vedere, este cert faptul că în perioada petrecută în detenție contractul de muncă a fost reziliat, iar reclamantul nu a beneficiat de salariul de care beneficiase în mod constant în anii anteriori detenției.

4. Referitor la daunele morale solicitate, critica Ministerului Finanțelor Publice referitoare la cuantumul daunelor morale se bazează pe două aspecte;

- neaplicabilitatea dispozițiilor art. 540 C.pr.pen (iar nu 505, așa cum se afirmă în întâmpinare, care se referă la persoanele chemate la organul de urmărire penală în procedura în cauzele cu infractori minori). În lipsa motivării afirmației pârâtei, nu vede de ce aceste dispoziții nu ar fi aplicabile, mai ales că a făcut dovada îndeplinirii condițiilor și a argumentat aplicarea acestora în cererea de chemare în judecată;

- incidența unor criterii de apreciere jurisprudențiale cu privire la evaluarea prejudiciului moral. Referitor la acestea, a făcut și noi referire la practica judiciară în cererea de chemare în judecată cu privire la modalitatea de evaluare a prejudiciului moral.

Deși le consideră pertinente în stabilirea, felului și întinderii reparației, acestea pot eventual să suplinească sau să nuanțeze prevederile art. 540 C.pr.pen., iar nu să le înlocuiască. Dispozițiile art. 540 C.pr.pen. constituie baza legală, potrivit prevederilor legislative în vigoare, care instituie criteriile pe baza cărora se stabilește felul și întinderea reparației.

Cu privire la practica judiciară CEDO invocată pentru a stabili cuantumul daunelor morale acordate în alte cauze, acestea nu au legătură cu speța de față, nefiind despăgubiri acordate pentru erori judiciare.

Analizând actele și lucrările dosarului de față, instanța constată următoarele:

A) Existența unui drept la repararea de către stat a pagubei suferite în caz de eroare judiciară

Răspunderea Statului pentru erori judiciare este o răspundere juridică derogatorie de la regulile răspunderii civile delictuale prevăzute de art. 1349 și de art. 1381 din C. civil, procedura reparării pagubei material sau a daunei morale în caz de eroare judiciară fiind o procedură specială reglementată în Titlul IV, Capitolul VI al Codului de procedură penală intitulat „Proceduri speciale”.

Astfel, potrivit art. 538 alin. (1) din Codul de procedură penală, persoana care a fost condamnată definitiv, indiferent dacă pedeapsa aplicată sau măsura educativă privativă de libertate a fost sau nu pusă în executare, are dreptul la repararea de către stat a pagubei suferite în cazul în care, în urma rejudecării cauzei, după anularea sau desființarea hotărârii de condamnare pentru un fapt nou sau recent descoperit care dovedește că s-a produs o eroare judiciară, s-a pronunțat o hotărâre definitivă de achitare.

Acest text legal este conform dispozițiilor art. 3 din Protocolul nr. 7, adițional la

Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificat de România prin Legea nr. 30/1994, care reglementează dreptul la reparațiune pentru prejudiciile derivate din erori judiciare, după cum urmează:

„Atunci când condamnarea penală definitivă este ulterior anulată sau când este acordată grațierea pentru că un fapt nou sau recent descoperit dovedește că s-a produs o eroare judiciară, persoana care a suferit o pagubă din cauza acestei condamnări este despăgubită conform legii ori practicii în vigoare în statul respectiv, cu excepția cazului în care se dovedește că nedescoperirea în timp util a faptului necunoscut îi este acestuia imputabilă în tot sau în parte”.

În consecință, intră în domeniul de aplicare a acestei proceduri, o situație de fapt care îndeplinește următoarele condiții:

- persoana reclamantă să fi fost condamnată definitiv;
- să se fi rejudecat cauza, după anularea sau desființarea hotărârii de condamnare;
- anularea sau desființarea hotărârii să se fi datorat descoperirii unui fapt nou sau recent descoperit care dovedește că s-a produs o eroare judiciară;
- să se fi pronunțat o hotărâre definitivă de achitare.

În plus, conform normelor europene, pentru nașterea dreptului la reparațiune în caz de eroare judiciară, este esențial ca persoana în cauză să nu își fi determinat condamnarea prin declarații mincinoase ori în orice alt fel, în afara cazurilor în care a fost obligată să procedeze astfel, pe de o parte, iar, pe de altă parte, normele impun ca persoanei condamnate să nu-i fie imputabilă în tot sau în parte nedescoperirea în timp util a faptului necunoscut sau recent descoperit, care dovedește eroarea judiciară.

Instanța constată că, în cauză, sunt îndeplinite toate condiții prevăzute de lege.

Astfel, prin sentința penală nr. 84/PI/17.02.2011, pronunțate de Tribunalul Timiș, menținută în parte și modificată prin decizia penală nr. 118/A/20.07.2011, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara, menținută prin decizia nr. 294/31.01.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în dosarul nr. 1302.5/30/2010*, reclamantul Z: [redacted] V: [redacted] D: [redacted] a fost condamnat definitiv la 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de asociere la un grup infracțional organizat, prevăzută de art. 8 din Legea nr. 39/2003, cu referire la art. 323 C.pen. și la 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la deținere de echipamente în vederea falsificării de instrumente de plată electronică, prevăzută de art.26 C.pen., raportat la art. 25 alin. (1) din Legea nr. 365/2002. În temeiul art. 33 lit. a) C. Pen., s-a dispus executarea pedepsei de 3 ani închisoare.

După cum s-a arătat anterior, condamnarea a devenit definitivă la data de 31.01.2012, data pronunțării deciziei penale nr. 294/31.01.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție și a fost pusă în executare la 01.02.2012.

Ca urmare a cererii revizuire formulată de reclamantul din prezenta cauză, împotriva sentinței penale 84/PI/17.02.2011, pronunțate de Tribunalul Timiș, prin Decizia penală nr. 853/12.03.2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanța supremă a casat ambele hotărâri pronunțate anterior în cauză - sentința penală nr. 237/CC/11.07.2012 a Tribunalului Timiș, respectiv decizia penală nr. 176/A/26.09.2012 a Curții de Apel Timișoara - a admis în principiu cererea de revizuire și a dispus rejudecarea cauzei, pe fond, de către Tribunalul Timiș.

Pentru a se pronunța în sensul judecării, Înalta Curte a constatat că faptele invocate și probele propus a fi administrate în dovedirea acestora, astfel cum au fost menționate în cererea de revizuire, sunt de natură a influența stabilirea situației de fapt și a vinovăției sale, cu atât mai mult cu cât probele invocate sunt noi și tind la pronunțarea unei soluții de achitare.

Se observă și aceea că, după cum rezultă din decizia penală nr. 853/12.03.2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, condamnarea nu s-a datorat unor declarații mincinoase ale

reclamantului, acestuia nefiindu-i imputabilă nedescoperirea în timp util a faptului necunoscut sau recent descoperit.

În urma admisibilității în principiu, cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Timiș la data de 15.05.2013 sub nr. de dosar 4023/30/2012*.

Prin sentința penală nr. 372/PI din 25.10.2013 a Tribunalului Timiș, pronunțată în dosar nr. 4023/30/2012*, s-a soluționat pe fond cererea de revizuire, instanța pronunțând o soluție de achitare, menținută prin decizia penală nr. 23/29.01.2014 a Curții de Apel Timișoara, în dosarul nr. 4023/30/2012*.

După cum a arătat și reclamantul, hotărârea de achitare a rămas definitivă de la 1 februarie 2014, ca urmare a intrării în vigoare a noului cod de procedură penală, la data de 01.02.2014, potrivit dispozițiilor tranzitorii prevăzute de către art. 11 din Legea nr. 255/2013.

În conformitate cu dispozițiile legale anterior menționate, deciziile pronunțate în apel înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală cu privire la care termenul de declarare a căii ordinare de atac prevăzute de legea anterioară nu expirase la data intrării în vigoare a legii noi sunt supuse recursului în casație, acestea devenind definitive la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală.

Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedura penala, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr. 486 din 15 iulie 2010, a intrat in vigoare la data de 1 februarie 2014, conform art. 103 din Legea nr. 255/2013.

Or, decizia penală nr. 23/29.01.2014 a Curții de Apel Timișoara în dosarul nr. 4023/30/2012*, a fost pronunțată înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, iar la acea dată termenul de declarare a căii ordinare de atac a recursului, de 10 zile, potrivit art. 385³ alin. (1) din Codul de procedură penală anterior, sub imperiul căreia s-a desfășurat judecata, nu expirase încă.

În aceste condiții, potrivit alin. (5) al art. 11 din Legea nr. 255/2013, decizia Curții de Apel Timișoara a devenit definitivă la data de 01.02.2014.

Se impune a se menționa și faptul că, potrivit art. 434 alin. (2) lit. a) C.pr.pen., nu pot fi atacate cu recurs în casație hotărârile pronunțate după rejudecarea cauzei ca urmare a admiterii cererii de revizuire. De asemenea, potrivit alin. (3) al aceluiași articol, recursul în casație exercitat de procuror împotriva hotărârilor prin care s-a dispus achitarea inculpatului nu poate avea ca scop obținerea condamnării acestuia de către instanța de recurs în casație.

Totodată, trebuie să se arate că, pentru atragerea răspunderii statului, ca efect al achitării definitive, în rejudecare, a persoanei condamnata inițial definitiv nu contează temeiul achitării acesteia, în același sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 45/1998, în raport cu temeiurile de achitare prevăzute de Codul de procedură penală în art. 16 C. proc. pen. în vigoare - art. 11 din vechiul C. proc. pen.

B) Felul și întinderea reparației

În conformitate cu dispozițiile art. 540 alin. (1) din Codul de procedură penală, la stabilirea întinderii reparației se ține seama de durata privării nelegale de libertate, precum și de consecințele produse asupra persoanei, asupra familiei celui privat de libertate ori asupra celui aflat în situația prevăzută la art. 538.

Prin urmare, durata privării nelegale de libertate și consecințele produse asupra reclamantului și asupra familiei, astfel cum au fost dovedite prin probatoriul administrat la inițiativa acestuia, vor determina întinderea reparației.

Alin. (2) al aceluiași text de lege prevede că reparația constă în plata unei sume de bani sau în constituirea unei rente viagere ori în obligația ca, pe cheltuiala statului, cel reținut sau arestat nelegal să fie încredințat unui institut de asistență socială și medicală, instanța urmând a ține seama, la alegerea felului reparației și la întinderea acesteia, de situația celui îndreptățit la repararea pagubei și de natura daunei produse, potrivit alin. (3) al acestuia.

În primul rând, din analiza actelor dosarului, se constată că procesul penal a durat,

în ceea ce îl privește pe reclamant, 4 ani și 5 luni, din care 13 luni a fost supus măsurii preventive a obligării de a nu părăsi țara; 57 zile a fost arestat preventiv; 1 an, 6 luni și 19 zile a fost în executarea pedepsei, adică, durata privării nelegale de libertate a depășit 2 ani și 9 luni.

În al doilea rând, potrivit adevărului nr. 01/10.03.2014, eliberată de Micros Grup Expres SRL (fila 71), din 15.05.2009, pe baza contractului individual de muncă nr 2/15.06.2009, reclamantul a fost încadrat ca șofer pe durată nedeterminată, cu un salariu de 720 lei, iar prin actul adițional nr. 02/28.02.2010, s-a modificat salariul de bază la 360 lei. Contractul individual de muncă nr. 2/15.06.2009 a suferit mai multe modificări legate de cuantumul salariului de bază, pentru ca, la 19 martie 2012, să se fi dispus încetarea contractului de muncă conform art. 55 lit. b) din Codul muncii, mai precis, pe baza acordului părților.

În consecință, se observă că în urma privării de libertate a reclamantului, precum și a condamnării definitive a acestuia, persoana în cauză a pierdut locul de muncă ce îi asigura mijloacele necesare subzistenței.

De asemenea, astfel cum rezultă din declarația martorului Z [redacted] R [redacted] E [redacted] (filele 104 și 105), din raportul de expertiză psihologică extrajudiciar (fila 68 și următoarele), este dincolo de orice îndoială faptul că reclamantul a suferit o traumă psihologică ca urmare a condamnării sale definitive pe nedrept și privării nelegale de libertate, manifestată printr-o funcționare socială deteriorată, prin ruperea legăturilor sociale, printr-o afectare psihologică semnificativă în ceea ce privește modul de a privi viața.

În consecință, problemele psiho-emoționale, deteriorarea relațiilor sociale ale reclamantului, consecințele pe care condamnarea le-a avut asupra familiei acestuia, afectarea situației profesionale a reclamantului, privarea nelegală de libertate care a depășit 2 ani și 9 luni în cauză, au fost luate în considerare de prezenta instanță pentru cuantificarea prejudiciului moral suferit de reclamant.

Prin aplicarea acestor criterii obiective, tribunalul constată că o sumă de 700.000 lei, cu titlu de daune morale este în măsură să acopere prejudiciul cauzat prin condamnarea pe nedrept.

În ceea ce privește prejudiciul material, se observă că suma de 14.365 lei, solicitată prin acțiune este justificată, potrivit probelor de la dosar. Astfel, 3618 lei reprezentând contravaloarea salariilor neachitate în perioada martie 2012-august 2013, se poate deduce pe baza adevărului nr. 01/10.03.2014, eliberată de Micros Grup Expres SRL (fila 71). Suma de 1250 lei reprezentând onorariu avocat în dosarul nr. 1302.5/30/2010, în care a fost condamnat la 3 ani de închisoare cu executare, a fost dovedită prin chitanța nr. 039/10.11.2011 (fila 41), suma de 1679 lei reprezintă cheltuieli de transport în vederea prezentării la termene în dosarul nr. 1302.5/30/2010 și suma de 5575 lei reprezentând cheltuieli de transport și cazare în vederea prezentării la termene ale sale și ale avocatului în dosarele nr. 4023/30/2012 și 4023/30/2012*, dovedite prin înscrisurile de la filele 49-64, suma de 2600 lei reprezentând onorariu avocat în dosarele nr. 4023/30/2012 și 4023/30/2012*, în care a fost achitat în urma admiterii cererii de revizuire, dovedită prin chitanțele nr. 082/09.11.2012 (fila 43), nr. 060/30.06.2012 (fila 45), nr. 059/30.04.2012 (fila 47), 100 lei reprezentând contravaloarea prestării serviciilor psihologice pentru întocmirea raportului de expertiză psihologică, a fost dovedit prin contractul de prestări servicii psihologice nr. 98/12.03.2014 (fila 67), suma de 83 lei reprezentând contravaloarea investigațiilor medicale efectuate imediat după ieșirea din penitenciar, în vederea evaluării stării de sănătate, rezultă din bonul fiscal de la fila 75 din dosar.

Potrivit art. 540 alin. (4) din Codul de procedură penală, persoanelor îndreptățite la repararea pagubei, care înainte de privarea de libertate ori de încarcerare ca urmare a punerii în executare a unei pedepse ori măsuri educative privative de libertate erau încadrate în muncă, li se calculează, la vechimea în muncă stabilită potrivit legii, și timpul cât au fost private de libertate.

Astfel cum s-a arătat anterior, reclamantul a fost încadrat în muncă, potrivit contactului individual de muncă înregistrat în REVISAL sub nr. 2196/IVX/03.06.2009, încheiat cu Migros Grup Expres SRL. În aceste condiții, făcând aplicarea dispozițiilor art. 540 alin. (4) din Codul de procedură penală, anterior menționate, se va constata că este vechime în muncă a reclamantului perioada 19.03.2012-19.08.2013, calculată de la data de la care a încetat contractul individual de muncă la care s-a făcut referire, și până la data punerii în libertate.

Pentru toate considerentele anterioare expuse, ținem seama și de dispozițiile art. 540 alin. (5) din Codul de procedură penală, potrivit cărora reparația este în toate cazurile suportată de stat, prin Ministerul Finanțelor Publice, se va admite în parte cererea formulată de reclamantul Z. V. D., în contradictoriu cu pârâtul Statul Român, MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE, obligându-l pe acesta din urmă la plata către reclamant a sumei de 14.365 lei, reprezentând daune materiale și a sumei de 700.000 lei, reprezentând daune morale, cu titlu de reparare prejudiciu cauzat de erori judiciare; totodată va consta că este vechime în muncă a reclamantului perioada 19.03.2012-19.08.2013.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge ca neîntemeiată excepția lipsei de interes a cererii privind calcularea la vechimea în muncă a timpului cât reclamantul a fost privat de libertate.

Admite în parte cererea formulată de reclamantul Z. V. D., domiciliat în București, str. nr. , bl. , sc. , ap. , sector , CNP 182 , cu domiciliul ales la SCA HOTCA & ASOCIATII, cu sediul București, sector 4, Splaiul Unirii nr. 152-154, în contradictoriu cu pârâtul Statul Român, prin MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE, cu sediul în strada Apolodor nr. 17, sector 5, București, CUI 25886108.

Obligă Statul Român, prin Ministerul Finanțelor Publice, la plata către reclamant a sumei de 14.365 lei, reprezentând daune materiale și a sumei de 700.000 lei, reprezentând daune morale, cu titlu de reparare prejudiciu cauzat de erori judiciare.

Constată că este vechime în muncă a reclamantului perioada 19.03.2012-19.08.2013, calculată de la data de la care a încetat contractul individual de muncă înregistrat în REVISAL sub nr. 2196/IVX/03.06.2009, încheiat cu Migros Grup Expres SRL și până la data punerii în libertate.

Cu apel în termen de 30 de zile de la comunicare.

Cererea de apel se va depune la Tribunalul București - Secția a V-a Civilă.

Pronunțată în ședința publică din 02.03.2015.

PREȘEDINTE,
Amelia Raluța Bușcă

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IV-A CIVILĂ

Prezenta copie, fiind conformă cu originalul aflat în dosarul acestei instanțe nr. , se legalizează de noi.

GREFIER ȘEF,

GREFIER ȘEF

Schimbare în port
nr. 296A/25.04.2016 a Curții de Apel București
Secția a IV-a Civilă - alăturat
Măi. Pe lângă în Statul Român, schimbare în port
și redare contractul dep. la suma de 300.000
16.05.2016